



La caverna del plató o el territori de l'aventura

**Minim homenatge al cine
als cent anys
de la seva invenció**

Antoni Figuera

Quadern de bitàcola de circumnavegacions impossible per esperits en selvatgidament sedentaris; gabinet de mag de voluntariosos aspirants al domini del món de la ment —com si d'un Mr. Arkadin o doctor Caligari qualsevol es tractàs—; laberint de miralls crullats per l'implacable fer i desfer d'un segle debanant-se a si mateix com el cabdell d'Ariadna, el cine «ens» mena, —«et mena»— a l'interior d'aquest *taxi pluvieux* que és tota sala fosca, a l'encontre de la Maga o d'Utopia, o d'aquella que per discreció no es nomena per ser tan sols l'ombra d'un somni o potser, encara millor, el somni d'una ombra. Acollidora penombra de *thriller* suburbà —acollidora a força de boirosa i tèrbola—, en la qual s'incuben les seves larves —del rite al mite— no menys funambulescos espectres que gaudeixen del privilegi de la possessió del secret que es troba enterrat a les pistes d'aterratge d'abandonats aeròdroms coberts per la neu, i que han vist passar la seva vida atresorant velàmens i astrolabis, anèmones i copra, guantellets i manyoples i emetistes i aiguardent i ukeleles; i dels quals es rumoreja que —genets vaga-

bunds per les valls de Wyoming— porten tota una eternitat guaitant al peu d'un turó, pistola en mà, amb una bala de més a la recambra. Pantanós territori del record —darrer reducte d'escampats semínols— esdevingut imatge o icona fossilitzada en la memòria, *collage* o me-

moràndum d'esquerdats fotogrames tatuant de nostàlgia la nostra mala consciència d'entotsolats espectadors, fronterer *décalage* entre la realitat i el diseg, exorcisme final que disol la identitat de l'homeocell. Autosuggestió contraconsicent reblant el clau vertiginosament de la possibilitat de l'impossible: el rastreig de les petjades d'aquest tigre —*el tigre otro*—, d'aquesta cosa, d'aquest riu que no trobes a la biblioteca de Borges ni —infinítament més modesta— a la teva. ¡Ah, el cine...! Parany amb què la imaginació es complau —igual que amb la literatura— a segar l'herba sota els nostres peus, fent-nos oblidar o recordant-nos —bifront Janus— que s'ha de seguir dansant sobre el tall de la navalla, dins o fora de l'espai en blanc de la pàgina o del rectangle il·luminat de la pantalla, lluirant, irremeiablement derrotats d'antuvi, contra aquesta implacable esgrimista —bagassa o deessa— l'estocada perfector de la qual ens recorda la irrisió de la constant pugna dialèctica —el cine com a pura operació de necrofilia— entre Ficció i Vida, entre una poètica de l'esplendor —el present perpetu de l'art— i una poètica del deteriorament —la inexorable sentència del temps.

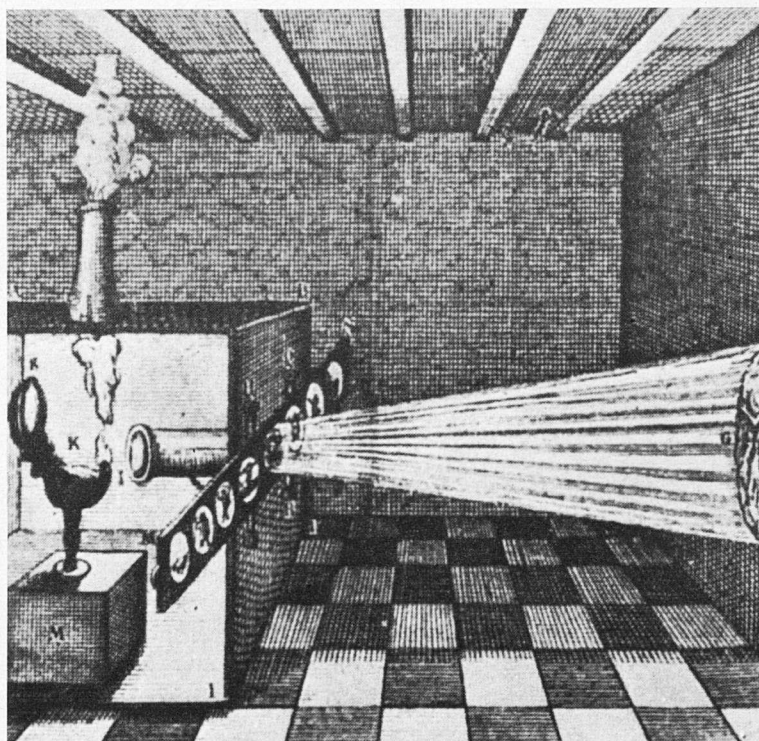
TEMPS MODERNS

EDITA: Centre de Cultura "Sa Nostra"
DIRECTOR: Jaume Vidal Amengual
SECRETÀRIA DE REDACCIÓ: Francisca Niell Llabrés
ASSESSORAMENT LINGÜÍSTIC
I TRADUCCIONS AL CATALÀ: Manel-Claudi Santos
COL·LABORADORS: Miquel Pasqual
Antoni Figuera
Toni Roca
Gustavo Gato - Javier Maestanz
Reynaldo González
Claudio Klynhout
Joan Obrador
Elena Ortega

1995

ABRIL

Núm. 12



LA «LLANTERNA MÀGICA» DEL JESUÏTA ATHANASIUS KIRCHER